

Sinka István

KICSI NÉP NAGY BÁNATTAL

Egy hang a szlovákokhoz

Nézzetek erre... Ragyog a völgy!
Két út az útatok... Egyik a bánat
s fukar, régi kövek... A másik:
ott, ahol fák úsznak kék tükrin a Vágnak.
Úsznak, ringanak... s hazátelve
jöhetnek rajta énekelve.

Mert hova mennétek e nagy világon
másfele?... Kicsi nép nagy bánattal!
Sárga sziklák, aszú pityóka: ez lenne sorsotok,
s költőtök lelke is tört szárnyakkal
húlna le naponta... Jól gondold meg nép,
örök hegyi pásztor:
a Duna-Tájak kínja összekovácsol

minket... Hegyek és síkok törvénye: együtt maradni –
Boldogtalan népek, mi így élünk örökre!
Jobb hát jönnötök, – nekünk is arra menni
inkább, mint vér húlna és ágyú dörögne.
Jó lenne nekünk is – s nektek is odaát,
ha nem fonnánk egymásnak töviskoronát...

Régen hallottam... már-már felejttem
a szót, a hangot – ide s tova –
apám mesélte: oly mindegy: ki honnan jött,
csizmája van, vagy bocskora:
búja, öröme egy marad
a hegyen úgy, mint a hegy alatt...

Jól van: a szabadságért ám küzdjetek.
De úgy legyen, ahogy mondom:
más népekért egymás baját
ne kacagjuk ki bolondon.
Mert, ha nekünk kacagni jobb,
két táj bánata lesz nagyobb.

(1939)